

Het 7de World Social Forum vond deze keer plaats in « The Green city in the sun », Nairobi-Kenia . Het was de eerste keer dat het WSF plaatshad in Afrika, een continent dat gekenmerkt wordt door uitbuiting, armoede en ongelijkheid en geplaagd wordt door oorlogen en conflicten (Somalië, Soedan,...) Het was dan ook een juiste keuze van de organisatoren om deze “andersglobalistische happening” in Afrika te houden; De keuze viel uiteindelijk op Nairobi nadat de koning van Marokko geweigerd had om het gebeuren te ontvangen in zijn (?) land. We publiceren hier het dagboek van Jos Geudens.

Het WSF is de tegenhanger van het World Economic Forum van Davos, waar de wereldleiders en vertegenwoordigers van multinationals elkaar ontmoeten. Het WSF is een mondiale gebeurtenis, waar vertegenwoordigers van sociale en vakbondsorganisaties, anti-oorlogs – , anti-armoede en Aids- en ecologieactivisten,... van over de hele wereld elkaar ontmoeten en discussiëren over de mogelijkheden van verzet tegen de neo-liberale globalisering.

Het WSF dat voor de eerste keer in 2001 plaatshad in Porto Alegre (Brazilië) moet tevens een steuntje in de rug betekenen van de activisten en organisaties die plaatselijk vechten tegen de neo-globalisering. Jos Geudens, die in Kenia verblijft brengt een persoonlijk verslag uit van het WSF in Nairobi en de sfeer die er heerste.

Dinsdag 16 januari

's Morgensvroeg om 10u neem ik de bus in Mombasa naar Nairobi. Een paar dagen te vroeg maar ik heb de Belgische vertegenwoordigers van CADTM-Kodewes (Komitee voor de kwijtschelding van de derde wereldschuld, waar ik actief in was) beloofd dat ik hun verblijf zou voorbereiden. De kuststad Mombasa ligt dan ook niet zo ver verwijderd van Nairobi alhoewel men toch mag rekenen op 10 uren bus.

Gelukkig kun je onderweg genieten van het Afrikaanse landschap en als je wat geluk hebt kun je ook zebra's en antilopen zien, vermits de bus één van de safariparken (Tsavo) doorkruist.

Het WSF heeft de voorbije dagen wat weerklank gekregen in de pers. De organisatoren verwachten 100 000 bezoekers. Ik heb de indruk dat de pers meer aandacht heeft voor het consumptiegedrag en de mogelijke inkomsten die het (gelukkig) gevolg zijn van zo'n gebeurtenis dan de inhoud van het gebeuren zelf.

Het WSF krijgt de steun van de regering en men zal oog hebben voor de veiligheid van de deelnemers, zeggen de organisatoren in de pers. Dat zal wel : de Keniaanse regering is als de dood voor gebeurtenissen (aanslagen, diefstallen, ongevallen,...) die het toerisme- de grootste bron van inkomsten- in gevaar brengen.

Alhoewel sinds het aan de macht komen van president Kibaki in 2002 er een grotere politieke vrijheid is, kun je moeilijk zeggen dat de Kibaki-regering gelijkenissen vertoont met het Braziliaans Lula-regime, dat de meeste vorige WSF heeft gehuisvest.

De Keniaanse regering is een trouwe volgeling van het Internationaal Muntfonds en de Wereldbank: privatiseringen van spoorwegen, telefoonmaatschappijen, havens,...,openstellen van de grenzen voor multinationals,...zijn de laatste tijd legio in Kenia.

Dus sympathie voor de thema's die het WSF bezielt zal er wel niet zijn Men denkt vooral aan de uitstraling van het land en de mogelijke positieve gevolgen voor het toerisme. Ik kom 's avonds laat – om 7uur is het donker in Kenia- aan in ons hotel, een sympathiek hotelletje in het centrum van de stad.

Woensdag 17 januari

Ik besluit om de stad eens beter te bezoeken dan de vorige keren toen ik op doorreis was naar Mombasa.

Nairobi telt 4 miljoen inwoners waarvan 2,5 miljoen in de “slums” wonen.

Een van de getto's, Kibera bv. telt 800.000 slumsbewoners zonder water, elektriciteit en toiletten. De “huizen” zijn gemaakt van kartonnen platen en de inwoners worden geplaagd door misdaad, Aids,... De vorige maand vielen er nog verschillende doden tijdens een conflict tussen gangs.

De activisten van Kibera hebben de vorige maanden nog acties gevoerd :: zij willen gehoord worden als slachtoffers van de kapitalistische uitbuiting en vestigen er de aandacht op dat het WSF niet enkel een praatmoment mag zijn maar ook een actiemoment.

Van de miserie is echter niets te merken in het centrum van de stad. Het lijkt erg USA: grote gebouwen en banken, parlementaire gebouwen en rechtbanken,... Nairobi is het administratief centrum van het land.

Niet te geloven dat onlangs in het noordoosten van het land nog mensen omkwamen van de honger.

Dit is Nairobi op zijn best: een soort van “uitstalraam” voor de toerist op doorreis. De veiligheid is ook verzekerd: bedelaars worden netjes verwijderd voor de ingang van de hotels en plaatsen waar de toeristen vertoeven.

In tegenstelling tot Mombasa –geen vuilnis op de straat in het centrum- gaat alles hier “busy, busy”. Het is hier dan ook heel wat koeler omdat het hoger gelegen is.

En de parken: het moet gezegd heel netjes onderhouden met vijvers vol mooie waterplanten.

Net als een aantal inwoners vlei ik me neer in het gras van het Uhuru-park en geniet van mijn nieuw boek “Wizard of the crow” van Ngugi wa Thiong’o, een Keniaanse auteur die uitgeweken is naar de USA en tijdens het Kenyattaregime nog in de gevangenis heeft gezeten.

Donderdag 18 januari:

De afgevaardigden van CADTM zijn gearriveerd in het hotel: CADTM-vertegenwoordigers van België, Congo-Brazzaville, Frankrijk, India, Benin, Niger, Marokko, Mali, Tunesië... Allemaal activisten die hun pluimen verdiend hebben in de strijd tegen de buitenlandse schulden van hun land en de door het IMF opgelegde neo-liberale maatregelen.

De eerste “karavanen” komen aan: sommigen komen helemaal van Zuid-Afrika en Zambia, een tocht van verschillende dagen.

Ik begeleid Emilie, een Afrikaanse dame van Benin naar de bijeenkomst van Women’s March. Ze valt in de armen van een Zwitserse feministe: een kennis van de vorige fora. Dat is ook het WSF: banden groeien ondanks verschillen van huidskleur en afkomst.

Vrijdag 19 januari:

Eerste vergadering van het CADTM. Iedereen brengt verslag uit van de activiteiten in het land van afkomst. Niger heeft juist zijn plaatselijke meeting achter de rug. Claude, de Franse kameraad die een uiteenzetting kwam geven in Niger over de nefaste maatregelen van het IMF en de Wereldbank wordt door de politie van Niger opgepakt. Dank zij een internationale actie wordt hij na een paar

dagen vrijgelaten en uitgewezen.

's Middags vertrek ik naar het Uhuru-park om me in te schrijven. Al snel wordt het me duidelijk dat niet alles op rolletjes loopt. Het programmaboekje met zo'n 1000 activiteiten is niet meer voorradig. De telefoonmaatschappij Celtel heeft een plaatsje verworven in het WSF. Iedereen krijgt een SIM-kaart, uiteraard van Celtel, wanneer men zich inschrijft.

Celtel is dan ook massaal overal aanwezig: het WSF is duidelijk niet immuun aan kapitalistische infiltratie.

Zaterdag 20 januari:

Grote openingsplechtigheid vandaag. Een enorm podium werd geplaatst in het Uhurupark.

De standjes en het podium zijn melkweit en glinsteren in de zon. Dit wordt onvermijdelijk het kleurrijkste WSF van allemaal. Daar zorgen de Afrikaanse deelnemers wel voor met hun kledij en hun dansen.

Het park voor het podium loopt langzaam vol. Een betoging die vertrok vanuit Kibera komt aan: World Bank down, IMF down.

"A global call for against poverty, a better world is possible". Een van de gasten is ex-president van Zambia Kenneth Kaunda: "The struggles in Africa, Asia and Latin-America had shown that people need not fear or doubt victory." Dat is juist maar Kaunda heeft ook wel wat boter op zijn hoofd.

Flavio Lotti vraagt vergiffenis voor de misdaden van het Westen en zijn aandeel in de slavenhandel en het kolonialisme.

Afrikaanse intervenanten doen een oproep om zich te verzetten tegen neo-kolonialisme en te vechten voor de mensenrechten.

Aan het podium een grote spandoek van de Mau-Maufighters, die gerechtigheid vragen voor de misdaden die het Engels kolonialisme begaan heeft ten opzichte van de Mau-mauverzetsstrijders en de vnl.Kikyu-bevolking waaruit ze afkomstig zijn.

Een recent boek "The British Goelag" spreekt van 100.000 doden tijdens de repressie van de MauMau-opstand in de jaren 50. De neokoloniale regeringen Kenyatta en daarna Moi liepen niet hoog op met de gewapende strijd van de Mau-Mau. Integendeel, ze gaven de collaborateurs met het Engels kolonialisme belangrijke regeringsposten na en tijdens de onafhankelijkheid.

De leider van de Mau-Mau, Kimathi, die opgehangen is door de Engelsen heeft tot nu moeten wachten op erkenning (en een standbeeld in het centrum van Nairobi). Al bij al gematigde interventies, niets tegen de oorlog in Somalië en de medeplichtigheid van plaatselijke regeringen aan corruptie en afbetaling van de schulden.

Zondag 21 januari :

De eerste dag van het 7de WSF: de organisatoren zagen het groots en huurden het Kasarani-stadium af, een enorm complex uit het Moi-tijdperk en gebouwd door de Chinezen.

Het kan 100000 mensen bevatten. De verschillende loges zijn omgebouwd tot "conferentiezalen" met zeilen en voor de grote manifestaties werden enorme tenten neergeplant. Spijtig genoeg is het gelegen buiten de stad , waardoor de Kenianen moeten rekenen op "matatu-vervoer" (het plaatselijk busje).

Het wordt al vrij duidelijk dat de organisatoren weinig oog hebben gehad voor de plaatselijke bevolking en zeker de armen.

Er is protest tegen de inkomprijs voor Kenianen van 500 shilling(10 euro), wat ongeveer neerkomt op een week loon. De armen in Nairobi overleven op 2 dollar per dag.

Cadtm en de Vrouwenmars sluiten zich aan bij het protest en we barrikaderen de twee ingangspoorten.

Uiteindelijk zijn de organisatoren verplicht om de poorten open te gooien voor iedereen, ingangskaart of niet.

En hier komen de meningsverschillen binnen het WSF tot uiting: voor sommigen binnen het organisatiecomité is het WSF, vnl. een forum waar "werkers" van NGO's van gedachten wisselen en zoeken naar perspectieven voor de neo-liberale globalisering en liefst de plaatselijke regeringen niet voor het hoofd stoten.

Dat deze mensen de overhand hadden in Kenia is niet zo verwonderlijk: de NGO's in Kenia zijn erg geïstitutionaliseerd .

Voor de meer radicalere groepen moet het WSF ook een actieterrein zijn, waar vooral de plaatselijke "grassroots"groepen bij betrokken worden."Wanneer het WSF achter de rug is, moet het klassestrijdsporen achterlaten,"zegt een actievoerder van het "People' s parlement" me , de voortrekker van de strijd tegen de hoge inkomprijzen. "People's parlement" heeft zelfs een eigen Alternatief WSF ingericht in een park in de buurt, de Jeevanjee-garden.

Het is moeilijk om een zicht te krijgen op de 1000 verschillende activiteiten die plaats vinden in het stadion.. Rond het stadion zijn er honderden standjes vanuit alle hoeken van de wereld: de grote NGO's schitteren met hun gratis folders en oproepen tot activiteiten, ook veel christelijke groepen natuurlijk. De gewapende politie is massaal aanwezig; ook een nieuw fenomeen op het WSF.

Ik besluit om naar een activiteit met Samir Amin, een Egyptisch marxist, te gaan... maar hij spreekt ergens anders. Dan maar geluisterd naar een Catalaanse vertegenwoordiger van een NGO die erin gelukt is om Madame Mitterand te strikken voor zijn activiteit. Er zijn nog andere "bekenden" in Nairobi: Desmond Tutu, Winnie Mandela, Olivier Besancot (presidentskandidaat voor LCR-Frankrijk), Waathari Mangari (Keniaans Nobelprijswinnares),... Uiteindelijk blijken de "kleine" activiteiten van oa CADTM nog het interessants.

Rond het stadion zijn er regelmatig betogingen: tegen de oorlog in Somalië, voor Palestina, tegen Wereldbank en IMF, voor vrouwenemancipatie,... 's Avonds is er een bijeenkomst van de Belgische delegatie in een hotel in de buurt met vnl.

Franstaligen en ACV'ers. Het ABVV is vertegenwoordigd door voorzitter Rudy De Leeuw en Caroline Copers. Ook Francine Mestrum van Attac is er. Te veel (gratis) wijn gedronken. Gelukkig is het hotel niet ver van ons hotel.

Maandag 22 januari:

Ik besluit om naar de activiteit van het People's parlement te gaan in het park dichtbij. Veel volk, vooral gewone Kenianen. De taal is veel radikaler hier.

" 80% van Keniaans rijkdom is in handen van 10% van de bevolking", "100% van de leden van het parlement zijn miljonairs die geen oog hebben voor de verzuchtingen van de armen." "60% van de Kenianen moeten het stellen met minder dan 1 dollar per dag."

Als permanent "observator" van de Keniaanse politieke arena doe ik een oproep om zich als Keniaan te verzetten tegen de dagelijkse uitbuiting, niet alleen door het imperialisme maar ook door de eigen regering. Het levert me 's anderdaags een foto en uitleg in het landelijk blad Taifa Leo op. Voor de eerste keer in een Keniaanse krant ... en misschien ook in het Keniaanse politieearchief (sic).

Een van de animatoren van het People's Parliament doet tenslotte een oproep voor een tweede actie in het stadion 's anderdaags. De prijzen voor water zijn 3 maal hoger dan in de stad.

Dinsdag 23 januari:

Vanaf vandaag is het vrije ingang. De poorten staan wijdopen. De organisatoren schermten nog eerst met de veiligheid, maar dat is nu ook van de baan,...

Eric Toussaint stelt zijn nieuw boek voor over de Wereldbank voor, waarin hij pleit voor een rechtszaak tegen de Bank, wegens misdaden tegen de mensheid en voor een Bank van het Zuiden.

Het WSF krijgt uiteraard heel wat weerklank in de pers. Ook de strijd tegen de derde wereldschuld krijgt heel wat aandacht, evenals de EPA (Economic Partnerships agreements), die de Europese Unie wil aangaan met verschillende Afrikaanse landen om de handel vrij te maken.

De meeste aandacht en blijkbaar voor de pers één van de hoogtepunten van het WSF was "the outing" van Keniaanse gay-people. Lesbiennes en homo's laakten de homofobie in Kenia en verschillende Kenianen "outen" zich. Dit leidde tot volle pagina's in the Nation en verschillende radio-programma's rond het "Niet-Afrikaans", niet-christelijk karakter van homoseksuele daden, die trouwens nog altijd strafbaar zijn in Kenia.

Morgen weer actie: blijkbaar heeft het organisatiecomité het restaurant uitbesteed aan één van de meest chique hotels in Nairobi. Uiteraard zijn de prijzen excuberant. Daarenboven is het hotel (naast meerdere andere) eigendom van één van de meest gehate ministers, minister van interne veiligheid Michuki.

Hij is nog een van de "overblijfsels" en collaborateur van het koloniale regime. Zijn laatste exploit verleden jaar is de raid op het blad The Standard, wat internationale negatieve weerklank heeft gekregen.

Woensdag 24 januari:

Vandaag is het de dag van de sociale organisaties. Alle activisten komen samen en zetten lijnen uit voor o.a komende internationale activiteiten. De erg combatieve maar ook erg muzikale Zuidafrikaanse delegatie leidt de dans. Misschien kunnen we dit in Vlaanderen ook eens proberen: elke vakbonds-of militantenvergadering starten met een kleurrijke rondedans... al heupwiegend de vergadering in. Erg leuk.

Accenten worden gelegd voor komende activiteiten, moties worden goedgekeurd, een kritisch bilan wordt gemaakt van het WSF,...

Het Windsorrestaurant wordt bestormd door een honderdtal betogende jongeren. Ze eisen "food" en graaien in de potten van het restaurant. De pers is massaal aanwezig. Weer een gelukte actie...

's Avonds zoek ik verpozing in Simmens. De Congolese dansers werken aanstekelijk en begeef me naar de dansvloer.

Niet lang echter, want ik merk dat iemand mijn portefeuille ontvreemdt. Ik loop achter de enige man die de dansvloer vlug verlaat. Hij zet het op een lopen. Een aantal veiligheidsagenten en politiemannen trachten hem te grijpen, stampen en fouilleren hem. Ik moet hen stoppen want de

man dreigt doodgestampt te worden. Lynchen van dieven is legio. Uiteindelijk komt mijn portefeuille te voorschijn. Hij is wel degelijk de dader. De politie komt eraan en ik moet samen met hem naar het politiekantoor. Blijkbaar wil ook de politie een deel van de buit want "als bewijs" zou ik mijn geld en Visa-kaart moeten achterlaten. Ik weiger en laat horen dat ik een beetje Swahili ken en geen "onschuldige" toerist ben die de Keniaanse situatie niet kent...

Het is goed als ik morgen maar terugkom... De politie heeft me nog verschillende keren gebeld: hoogstwaarschijnlijk om "bribes-corruptiegeld" te krijgen. Dat is ook Kenia. Nairobi is de vijfde meest onveilige stad van de wereld. Ondertussen hoor ik van Cadtm-mensen dat zij ook beroofd zijn ... In het stadion zelf zijn de computers ontvreemd.

Donderdag 25 januari:

De afsluiting van het WSF is weer erg kleurrijk. Een marathon van 16 km vanaf de slum Kariobangi door de wereldbekende lange afstandsloper Paul Tergat en een mars van duizenden naar Uhurupark kenmerkte het einde van het WSF. Enkele Afrikaanse artiesten, die later kloegen over de slechte geluidsinstallatie, hielden een waardig zangafscheid. Het WSF is ten einde.

Het WSF kende geen 100000 deelnemers, zoals de organisatoren overmoedig hadden voorspeld, maar hoogstens 50000. Volgend jaar is er geen WSF. Het is trouwens nodig dat de organisatoren zich bezinnen over de dreigende commercialisering. Volgende afspraak is Rostock-Duitsland in 2008 waar de G8 bijeenkomt. De andersglobalistische beweging organiseert een betoging. Er waren zeker mankementen: vertaling, geluidsinstallatie, accommodatie, te hoge prijzen en de beperkte aanwezigheid van plaatselijke activisten... Het was te "braaf" en er werden teveel toegevingen gedaan aan de regering én er was te veel oog voor de winst dat zo'n gebeuren oplevert. Er was zelfs corruptie mee gemoeid, vrees ik. Maar ik had het geen moment willen missen.

De "pluim", de eerste prijs, krijgt van mij Bunge la wananche- People's Parliament- voor hun volgehouden strijd.

Onbewust legde Nobelprijswinnares Wangaari Maathai het dilemma bloot waar het WSF voor staat: "When you work with poor people you get discouraged but that changes when you meet other people who face the same challenges as you are dealing with. You know then that you are not alone." Als het al zo moeilijk is voor de "werkers" van de caritatieve organisaties en NGO's, hoe moeilijk moet het dan wel zijn om ZELF arm te zijn.... Wordt het dan geen tijd om hen, de armen, te mobiliseren?

Zondag 28 januari

Ben terug in Mombasa. Vandaag komen we (via The Nation) te weten dat deze Kibaki- regering die het WSF gehuisvest heeft (!!) weigert om de recente cijfers en informatie over de Keniaanse buitenlandse schuld bekend te maken. De kerken, die hard gelobbyd hebben bij de instanties vrezen dat 80% van de geleende fondsen in de verkeerde handen zijn terechtgekomen en dat de regering dit potje gedekt wil houden.

Ook de gay-movement zal het niet gemakkelijk krijgen. Verschillende religieuze instanties vragen de regering om acties te ondernemen tegen homosexualiteit in boarding schools, universiteiten,...

Het WSF is geëindigd, de buitenlandse delegaties zijn vertrokken... en de strijd gaat voort. Laat ons hopen dat het WSF ook de gewone Keniaan de nodige "spirit" heeft bijgebracht, om nu echt de strijd aan te gaan.